

## HỘI THỨ CHÍN

### QUAN THỊ SONG ĐÀO TRÚNG ĐỘC TẾ NHÀO

Trần quản gia ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ tửu lượng cũng kém lắm, hưởng chi theo luật lệ trong bảo không được ham mê rượu chè cờ bạc.

Hắn nâng chung rượu đứng lên nói tiếp:

- Nhưng bữa nay có tẩu phu nhân tới đây là cơ hội hạn hữu, tại hạ muốn vện tình địa chủ, ít ra phải uống mấy chung để tỏ lòng trân trọng quý khách.

Hắn uống một hơi cạn chung rồi dốc chung xuống nói.

- Mấy vị cạn hết chung này rồi ai muốn uống nữa hay thôi thì tùy ý. Đối với tẩu phu nhân nếu quả không quen uống rượu thì tại hạ không dám miễn cưỡng, xin tẩu phu nhân cứ việc tùy tiện.

Nói đoạn hắn khoanh tay nghiêng mình thi lễ ngồi xuống.

Mọi người thấy hắn cử động như vậy chẳng thể nào từ chối được, cùng uống hết chung thứ ba.

Mấy người dừng chén ngồi xuống.

Bất thành linh Quan Tây nhảy vọt lên lớn tiếng quát:

- Quân tiểu nhân vô sỉ này! Mi dám ám toán lão phu ư?

Hắn vừa nói vừa nhảy xổ về phía quản gia, đồng thời hắn thò tay toan nắm lấy uyển mạch của đối phương.

Quan Trung thấy Quan Tây phát động cũng vung chưởng nhằm quản gia phát tới.

Trần quản gia dường như đã đề phòng từ trước. Giữa lúc Quan Thị Song Đào ra tay, người hắn nhảy lộn ngược ra xa ngoài bốn thước.

Quan Thị Song Đào đánh một đòn không trúng lại toan ra chiêu thứ hai ngờ đâu đột nhiên thấy mắt hoa lên, cặp giò nhũn ra, ngã xuống đất.

Hai tên đồ đệ của họ Quan cũng uống phải một chung rượu độc. Tuy chúng cũng cảm thấy mình bị trúng độc rồi, xong vẫn ngồi yên không cử động.

Nguyên chúng rất tin cậy vào hai sư phụ của chúng, chắc hẳn công lực của hai lão có thể chế phục được chất độc để đối phó với Trần quân gia. Chỉ cầu sao bắt được hắn là chẳng lo gì không chịu đưa thuốc giải.

Bây giờ chúng thấy Quan Thị Song Đào bị chất độc phát tán làm cho té nhào mới biết là nguy rồi. Chúng đứng phắc dậy rút đơn đao ra.

Trần quân gia xua tay nói:

- Hai vị cứ ngồi yên là hơn. Thứ độc này mạnh lắm hai vị mà cử động là lập tức chất độc phát tác. Quan Thị Song Đào nội lực thâm hậu là thế mà còn không chống nổi, chẳng lẽ hai vị tự tin mình còn giỏi hơn cả sư phụ chăng?

Mấy câu này quả nhiên có hiệu lực. Hai tên đồ đệ kia đứng ngây người ra đương trường chẳng biết làm thế nào được.

Bỗng nghe Trần quân gia nói tiếp:

- Nếu hai vị cứ bình tâm tĩnh trí ngồi yên không cử động thì chất độc phát tán một cách rất chậm chạp.

Hai gã còn ít tuổi tính tình nóng nảy không chịu ngồi yên. Chúng đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rồi đột nhiên nhảy vọt lên phóng song đao nhằm tấn công vào cạnh sườn Trần quân gia.

Thế hợp kích này mãnh liệt phi thường, Trần quân gia kinh hãi lùi lại mấy bước.

Trần quân gia tuy hấp tấp né tránh mà cũng tránh khỏi phạm vi hai mũi đao tập kích đột ngột.

Còn hai gã kia vì cử động mạnh nên chất độc phát tác rất mau, chúng cũng té nhào.

Anh em, thầy trò Quan Thị Song Đào bị chất độc đánh ngã hết.

Trần quân gia không còn sợ gì nữa. Hắn đảo mắt nhìn thẳng vào Quân Trung Phụng khẽ hắng đặt một tiếng rồi nói.

Cô nương chỉ khẽ nhấp môi một chút thì dù có trúng độc cũng nhẹ thôi.

Quân Trung Phụng luôn luôn gặp phải trường hợp thâm hiểm và nguy hiểm nên nàng đã luyện được tính bình tĩnh hơn người.

Nàng cười lạt nói:

- Đa tạ các hạ có lòng chiếu cố. Tiệp thiếp chưa cảm thấy triệu chứng gì là trúng độc cả.

Trần quản gia chau mày hỏi:

- Vậy chắc cô nương đã phòng bị trước nên hoàn toàn chưa bị trúng độc?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tiệp thiếp thường nghe nói dự yến lần đầu chẳng mấy khi gặp sự tử tế. Đáng trách bọn họ không cẩn trọng mà thôi.

Trần quản gia hỏi:

- Cô nương đã biết trước như vậy sao lại không khuyên can họ?

Quân Trung Phụng thản nhiên đáp:

- Tại hạ không hiểu giữa bọn họ có mối giao tình với hai vị bảo chúa cùng Trần quản gia ra sao còn giữa tiệp thiếp với họ không sơ mà cũng chẳng thân.

Trần quản gia nghe nàng trả lời lấp lửng lấy làm kỳ hỏi lại:

- Cô nương không phải là vợ Quan Tây hay sao?

Quân Trung Phụng hững hờ đáp:

- Dĩ nhiên là phải

Trần quản gia lại hỏi:

- Theo chỗ nhận xét của tại hạ thì dường như cô nương không quan tâm cho mấy đến trượng phu gặp trường hợp bất hạnh này chẳng hiểu có đúng không?

Quân Trung Phụng cười rồi đáp:

- Tiệp thiếp là hạng nữ lưu gặp trường hợp này thì dù có quan tâm cũng chẳng làm thế nào được.

Trần quản gia khẽ hắng đặt một tiếng rồi khen:

- Cô nương quả là người hiểu thời vụ!

Quân Trung Phụng đưa mắt ngó Quan Thị Song Đào đang nằm dưới đất rồi thủng thẳng hỏi.

- Trần quản gia bỏ thuốc độc vào rượu để đánh ngã bọn sư đồ họ là có ý gì?

Trần quản gia cười lạt đáp

- Quan Thị Song Dao đã nhận quà lễ trọng hậu của hai vị bảo chúa ở đây và nói rõ là đi theo để hạ sát hung thủ áo trắng. Thế mà không thực hiện lời ước chẳng lẽ bên này chịu mất uổng vàng bạc châu báu ư?

Quân Trung Phụng nói:

- Té ra là thế!

Nàng ngừng một chút rồi hỏi:

- Các vị định xử trí với bốn thầy trò họ ra sao?

Trần quản gia cười mát đáp:

- Vụ này phải chờ hai vị bảo chúa phát lạt, tại hạ không thể tác chủ được.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Hai vị bảo chúa đâu?

Trần quản gia đáp:

- Hai vị còn bận tiếp đãi mấy ông bạn ở xa tới, đang cùng nhau mà đàm những công việc trọng yếu.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Sao các vị biết Quan Thị Song Dao không gắng hết sức hết lòng trong công việc truy sát hung thủ áo trắng.

Trần quản gia cười khanh khách đáp:

- Bọn tại hạ dĩ nhiên vẫn ngấm ngầm theo dõi hành động của Quan Thị Song Dao...

Hắn đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng nói tiếp:

- Có điều tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được:

Quân Trung Phụng hỏi:

- Điều chi vậy?

Trần quản gia nói:

- Quan Tây đã ngoại lục tuần, còn cô nương thì tại hạ coi chừng nhiều lắm chỉ mới 16, 17 tuổi mà sao chịu lấy hắn làm chồng?

Quân Trung Phụng lạnh lùng đáp:

- Quan Thị Song Đào võ công cao cường. Một khi họ đã đòi lấy tiện thiếp làm vợ thì có cần gì tiện thiếp ưng thuận hay không.

Trần quản gia nói:

- Thế thì phải rồi, cô nương bị lâm vào tình trạng bức bách chứ không phải tâm nguyện.

Quân Trung Phụng nói:

- Các vị phái người theo dõi Quan Thị Song Đào chắc là biết rõ thân thể tiện thiếp rồi?

Trần quản gia ngăn người ra hỏi lại:

- Thân thể cô nương ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi! Chắc các hạ biết tiện thiếp là ai chứ?

Trần quản gia giương mắt lên nhìn thẳng Quân Trung Phụng một hồi rồi đáp:

- Cô nương là vợ Quan Tây!

Quân Trung Phụng nói:

- Tiện thiếp là con gái Quân Thiên Phụng, em gái Quân Trung Bình, tên gọi Quân Trung Phụng.

Trần quản gia sửng sốt hỏi:

- Cô nương là ái nữ của Quân tứ gia ư?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Chính phải, gia phụ là bạn chí thân với mấy vị bảo chúa ở đây. Người đứng vào hạng thứ tư.

Trần quản gia lại hỏi:

- Cô nương là tiểu thư của Quân tứ gia sao lại biến thành vợ Quan Tây được?

Quân Trung Phụng không nhịn nổi mối xúc động trong lòng, nước mắt tràn ra, nàng nói:

- Những cuộc tao ngộ của văn bối không thể nói một lời mà hết được.

Trần quản gia nói:

- Cô nương đừng khóc nữa, hãy thủng thủng kể lại những chuyện đã xảy ra cho tại hạ biết.

Quân Trung Phụng gạt lệ nói:

- Vãn bối muốn được gặp hai vị bảo chúa Trương Hoàng...

Trần quản gia bỗng sắc mặt lạnh như băng hỏi bằng một giọng nghiêm khắc:

- Sao? Lệnh tôn đã nói rõ mọi chuyện với cô nương rồi hay sao?

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp:

- Không có đâu, gia phụ chưa từng nói tới vụ này bao giờ.

Trần quản gia hỏi:

- Thế mà sao cô nương lại biết rõ hai vị bảo chúa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đó là do Quan Thị Song Đào cho vãn bối hay.

Trần quản gia lại hỏi:

- Chà! Cô có biết mối quan hệ giữa lệnh tôn và hai vị bảo chúa ở đây thế nào không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Là bạn chí lan

Trần quản gia hỏi:

- Cái đó cũng do Quan Tây nói cho cô nghe hay sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi!

Trần quản gia quay lại nhìn Quan Thị Song Đào rồi nói:

- Dường như Quan Tây đã cho cô biết rất nhiều chuyện?

Quân Trung Phụng cảm thấy hoang mang trong dạ, nàng không hiểu tại sao thân phụ mình đã là bạn kết nghĩa với Trương Hoàng bảo chúa mà theo giọng lười họ Trần lại có điều ngoắt ngoéo.

Nàng toan hỏi, nhưng nín nhịn không hỏi nữa.

Trần quản gia giơ tay lên vỗ ba cái rồi cất tiếng gọi:

- Vào đây!

Bốn đại hán võ phục giắt đao lập tức chạy vào sảnh đường.

Trần quản gia đưa mắt nhìn bốn thầy trò Quan Thị Song Dao rồi bảo:

- Đem chúng bỏ vào thạch lao số một và phải nhớ xiềng cho chắc chắn, canh giữ cho nghiêm ngặt để chờ lệnh phát lạc.

Bốn đại hán dạ một tiếng rồi mỗi người cấp một người trong bọn Quan Thị Song Dao đem đi.

Trần quản gia lại xua tay một cái, bốn tên thị nữ len lén lui ra.

Trong nhà đại sảnh cực kỳ hào hoa hiện giờ chỉ còn lại hai người là Quân Trung Phụng và Trần quản gia.

Trần quản gia hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương có biết cách xưng hô hai vị bảo chúa thế nào không?

Nàng đã được Quan Tây nói cho biết tên của hai vị bảo chúa kia. Nhưng bây giờ nàng thấy thái độ của Trần quản gia có điều khác lạ nên giả vờ không biết và hỏi lại.

- Văn bối không hay liệu Trần lão tiên bối có chỉ giáo cho được chăng?

Trần quản gia không trả lời câu hỏi của Quân Trung Phụng. Hắn hỏi lại.

- Sau khi cô nương gặp hai vị bảo chúa, cô đã nghĩ tới kết quả cuộc gặp gỡ đó sẽ đưa đến kết quả nào chẳng.

Dĩ nhiên Quân Trung Phụng cảm thấy sự tình rất phức tạp và dường như chẳng tử tế gì, nàng làm bộ ngờ ngác đáp:

- Về điểm này văn bối làm sao mà hiểu được, mong rằng Trần lão gia chỉ cho.

Trần lão gia tủm tỉm cười nói:

- Cô nương là người khéo ăn nói lại biết tùy cơ ứng biến, may ra có thể khiến cho hai vị bảo chúa vui lòng được đó...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có một điều mà tại hạ chưa rõ

Quân Trung Phụng hỏi:

- Điều gì vậy?

Trần quân gia đáp:

- Một điều có liên quan đến Quan Tây

Quân Trung Phụng buồn rầu ngắt lời:

- Vãn bối tuy bị bắt buộc lấy Quan Tây nhưng vẫn còn giữ được tâm thân trong trắng.

Nàng toan kể cả câu chuyện huynh trưởng bị hại và những thảm trạng mà nàng đã trải qua khiến nàng phải chịu ép một bề nhưng nàng xem chừng Trần quân gia không chú ý nghe nên không nói đến nữa.

Những cuộc tao ngộ bi thảm khiến cho cô gái nhỏ tuổi đã phải chú ý đến đôi phương và chú ý xem trong lòng họ nghĩ gì.

Bỗng nghe Trần quân gia hắng giọng một tiếng rồi nói.

- Quân cô nương, lệnh tôn đã tố cáo hai vị đây họ gì với hung thủ chưa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Hung thủ có tra hỏi tiên phụ

Trần quân gia hỏi ngay:

- Lệnh tôn đáp thế nào?

Quân Trung Phụng nói:

- Tiên phụ thà chịu chết, chứ nhất quyết không nói.

Trần quân gia hỏi:

- Sao cô nương biết rõ thế?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lúc tiên phụ bị hại vãn bối cũng ở ngay trên đương trường nên biết rõ cả.

Trần quân gia cười ha hả nói:

- Cứ tin tức mà ở đây lượm được thì hung thủ không giết bọn nô bộc, còn đối với thân nhân, gả chẳng tha một người nào. Cô nương là con gái Quân Trung Phụng lại có mặt đương trường thì khi nào hấn chịu buông tha?

Quân Trung Phụng toan nói thực vụ nữ tỳ Tiểu Quyên đứng ra giải cứu. Nhưng nàng lại nghĩ rằng cuộc tao ngộ tình cờ này có nói ra đôi phương cũng

chẳng tin, khi đó lại phải phí rất nhiều điều giải thích. Chỉ bằng tìm lời nói để hấn tin ngay là hơn.

Nàng xoay chuyển ý nghĩ rồi chậm rãi đáp.

- Gia huynh bị thương dưới kiếm của hung thủ, gia mẫu tự tử mà chết, tiên phụ bị hung thủ chặt đứt hai tay cũng đâm đầu vào vách mà chết...

Trần quản gia cười khanh khách hỏi:

- Thế rồi gã buông tha cô nương ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gã không giết vãn bối, nhưng không phải là vô điều kiện.

Trần quản gia hỏi:

- Gã đòi điều kiện gì?

- Phải đem hết nhưng bức cổ họa cùng minh châu mà tiên phụ đã cất giữ để đổi lấy mạng sống. Hung thủ đã ưng thuận với tiên phụ như vậy rồi tiên phụ mới đập đầu vào vách mà chết.

Trần quản gia nói:

- Đem cổ họa và châu báu để đổi lấy mạng sống cô nương kể như cũng đủ lắm rồi.

Quân Trung Phụng liếc mắt nhìn thấy thần sắc Trần quản gia đã hơi tin liền nói tiếp.

- Lúc đó vãn bối trong lòng bi thảm quá độ không biết tiên phụ đã đàm phán với hung thủ ra sao mà chỉ phảng phất nghe thấy dường như trên 100 hạt minh châu.

Trần quản gia hỏi:

- Hung thủ lấy minh châu cùng cổ họa rồi bỏ Quân gia đi ngay phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối lúc đó bị bao nỗi thảm khốc công phạt nên không nghe rõ tình hình cuộc đàm phán giữa tiên phụ và hung thủ. Sau khi tiên phụ đâm đầu vào vách mà chết, hung thủ liền vào nhà trong, khi trở ra tay hấn cầm một bọc lớn, trợn mắt nhìn vãn bối một cái rồi trở gót đi luôn.

Trần quản gia cười ha hả nói:

- Vậy là đúng rồi! lệnh tôn đã có ý mua tính mạng cô nương từ trước nên mới đem cỗ hỏa minh châu để vào một chỗ.

Quân Trung Phụng thêu dệt ra những điều dối trá này, nàng tự cảm thấy có rất nhiều chỗ sơ hở, song xem chừng Trần quân gia rất tin tưởng không nghi ngờ gì nữa.

Nàng liền đáp:

- Cái đó vẫn bối cũng không biết rõ

Trần quân gia lại hỏi:

- Cô nương gặp Quan Thị Song Dao trong trường hợp nào.

Quân Trung Phụng đáp:

- Người nhà bị giết, nô bộc bỏ chạy, chỉ còn lại một mình vẫn bối là đứa con gái yếu ớt và một tên nữ tỳ ở với nhau. Ba hôm sau thân Quan Thị Song Dao đến...

Trần quân gia xua tay ra dấu hiệu cho Quân Trung Phụng đừng nói nữa. Hắn chạy vào trong phòng một lúc rồi trở ra hỏi:

- Quan Thị Song Dao mãi đến ba bữa sau mới đến ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Họ đến khoảng giữa giờ Ngọ ba hôm sau.

Trần quân gia lại hỏi:

- Thế rồi cô nương đi theo bọn họ hay sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Quan Thị Song Dao bảo có hai vị phụ chấp muốn đón vẫn bối.

Trần quân gia hỏi:

- Thế mà cô nương tin và đi theo họ ngay ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vẫn bối thân gái yếu ớt lại lâm vào tình trạng bơ vơ không nơi nương tựa, giữa lúc hoang mang không có chủ định gì thì dĩ nhiên nghe lời khuyên giải liền động tâm đi ngay.

Trần quân gia nói:

- Cô nương nói thế thì phải rồi.

Hắn hắng đặng một tiếng rồi hỏi tiếp.

- Nhưng sao cô nương lại ưng thuận cuộc hôn nhân với Quan Tây một cách dễ dàng?

Quân Trung Phụng đáp:

- Họ đánh thuốc mê văn bối làm đại lễ rồi đưa vào động phòng.

Nàng đưa mắt nhìn Trần quản gia rồi nói tiếp

- May mà văn bối tỉnh lại kịp thời nên liệu điều nói cho xuôi chuyện. Văn bối ưng thuận cuộc hôn ước nhưng viện lễ vì trong mình mang hiếu phục mới giữ được tấm thân trong trắng.

Trần quản gia gật đầu.

- Cô nương khá thông minh đấy, bây giờ cô nương hãy đi nghỉ một lúc chờ tại hạ gặp hai vị bảo chúa hỏi ý kiến người rồi sẽ tìm cách đưa cô nương vào ra mắt.

Quân Trung Phụng nghiêng mình đáp:

- Trăm sự văn bối trông cậy vào Trần lão tiên bối. Văn bối mà được nơi nương tựa ắt có ngày báo đáp.

Trần quản gia nói:

- Tại hạ xin vì cô nương gắng sức.

Đoạn hắn giơ tay vừa vẫy vừa gọi:

- Đào, Hạnh hai nữ tỳ đâu?

Hai nữ tỳ áo xanh tiến vào nghiêng mình hỏi:

- Tổng quản có điều chi dạy bảo?

Trần quản gia đáp:

- Hai người đưa cô nương đi nghỉ, và sắp đặt chỗ ăn chỗ nghỉ cho cô nương.

Hai nữ tỳ dẫn Quân Trung Phụng ra khỏi tòa đại sảnh.

Quân Trung Phụng tuy cuối đầu xuống đất mà đi, nhưng nàng ngấm ngấm để ý đến mọi vật xung quanh. Nàng thấy hai nữ tỳ đưa mình xuyên qua một hành lang nhỏ hẹp, rồi đi vòng vào bốn năm chỗ quanh co mới đến trước một tòa thạch thất.

Hai ả nữ tỳ một trước một sau để Quân Trung Phụng đi vào giữa. Ả nữ tỳ dẫn đường tới trước thạch thất thì dừng lại. Ả mở cửa đá ra nói.

- Mời cô nương vào đi.

Quân Trung Phụng ngẩng đầu nhìn vào thì đây là một nhà đá tối tăm. Bên trong chỉ có một cái sập đá trải da thú. Ngoài cái cửa độc nhất, bốn mạch đều là vách đá rất kiên cố. Bất giác nàng chau mày hỏi.

- Đây là nhà giam phải không?

Ả nữ tỳ lạnh lùng nói:

- Nếu có phải nhà giam thì cũng là hạng nhà giam tốt nhất.

Quân Trung Phụng không hỏi nữa, nàng chậm chạp bước vào trong nhà. Bao nhiêu biến cố bi thảm khiến cho nàng học được tính nhẫn nại hơn người. Nhất thiết nàng thuận theo định mệnh.

Hai ả nữ tỳ đóng cửa đánh ã binh ã một tiếng, cài then ngoài lại rồi trở gót đi ngay.

Quân Trung Phụng từ từ ngồi xếp bằng xuống sập đá.

Nàng chờ cho tâm hồn bình tĩnh lại rồi từ từ bước xuống đưa tay ra sờ soạng bốn vách đá thì thấy chỗ nào cũng kiên cố vô cùng. Trong nhà trừ sập đá trải da thú, không còn vật nào khác.

Quân Trung Phụng đã biết rõ lao phòng này chắc chắn lắm mà võ công nàng lại bình thường thì chẳng có cách gì thoát ra. Nàng lại nghĩ rằng mình chẳng thể nào phản kháng với họ được thì chỉ còn có cách ngồi đây để chờ diễn biến xem sự việc xảy ra thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Nghĩ vậy nàng liền quay lại ngồi xếp bằng xuống thạch đá, nhắm mắt dưỡng thần, vận khí điều hòa hơi thở.

Nàng không hiểu thời gian trôi qua bao lâu thì đột nhiên có tiếng "binh", cánh cửa mở rộng.

Một ả nữ tỳ áo xanh tay xách ngọn đèn hồng từ từ tiến vào.

Theo sau nữ tỳ là Trần quân gia và hai tên đại hán mang binh khí bên mình.

Ả nữ tỳ đến cách giường đá bốn năm bước thì dừng lại.

Trần quân gia vượt lên trên hai ả cất tiếng gọi:

- Quân cô nương!

Quân Trung Phụng từ từ đứng lên nghiêng mình đáp.

- Trần lão tiên bối.

Trần lão quản gia nói:

- Oà! Cô nương giữ lễ quá.

Hắn ngừng lại một chút tiếp:

- Tại hạ đã bẩm lại với hai vị bảo chúa. Hai vị muốn gặp cô nương.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối xin đa tạ lão tiên bối.

Trần quản gia quay lại nhìn hai đại hán ra lệnh.

- Bịt mắt y lại.

Đại hán võ phục mé tả dạ lên một tiếng móc tấm xa đen trong bọc ra đến bịt mắt Quân Trung Phụng.

Trần quản gia hắng giọng một tiếng rồi nói.

- Quân cô nương! cô nương hãy chịu khuất tất một chút.

Quân Trung Phụng đáp.

- Đây là một luật lệ trong bảo dĩ nhiên vãn bối phải tuân theo

Trần quản gia nói:

- Cô nương nhỏ tuổi mà thật hiểu thời vụ .

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi

Quân Trung Phụng bị người kia dắt đi tiến về phía trước.

Cuộc hành trình này khá xa, Quân Trung Phụng cảm thấy phải đi mất đến nửa giờ.

Đột nhiên đại hán dừng lại, một bàn tay đưa cởi tấm băng đen bịt mắt nàng ra.